

Г.М. Колесников здобув всесвітнє визнання. Його картини прикрашають приватні галереї Канади, Росії, а також рідного Конотопа.

Обов'язок кожного з нас – це примноження надбань рідного краю, уславлення відомих постатей Конотопщини, оскільки пам'ять і повага до творчості – неоціненний скарб для молодого покоління.

СТОСУНКИ Т.Г. ШЕВЧЕНКА ТА П.А. ОВСЯННИКОВА

Кореспондент газети «Конотопський край» Лисий І.Е.

Знайомство Тараса Григоровича з Павлом Абрамовичем відбулося 20 вересня 1857 року в Нижньому Новгороді на пристані під час повернення із заслання. Саме тоді, коли поліцмейстер міста одержав вказівку затримати Шевченка і, відібравши незаконно видану перепустку, відправити назад, до Оренбурга.

Дізнавшись про поетову неприємність, П.Овсянников, як земляк, одразу ж подав руку допомоги. По-перше, він після знайомства забрав прямо з пристані і поселив страждальця-поета у себе на квартирі (за радянських часів – набережна Жданова, 2. Там поет прожив до 8 січня 1858 р. /5,482/), дав йому притулок, місце, де він міг жити, по-друге, разом з го-ловним управителем пароплавної компанії “Меркурій” М.Брилкіним порадив Тарасу Григоровичу негайно “захворіти” /6,137/.

Треба було виграти час, щоб домовитися з міським лікарем, який засвідчив би хворобу поета, нездатність його до подорожі назад, в Оренбург. Про це Шевченко в своєму “Щоденнику” так записав: “Добрыє мои друзья – Н.А.Брилкин и П.А.Овсянников посоветовали мне прикинуться больным во избежание путешествия по этапам в Оренбург, за получением указа об отставке. Я рассудил, что не грех подлость отворотить лицемерием, и притворился больным. До первого часа лежал, читал “Голос из России” и дожидал медика и полицмейстера” /3,220/.

Далі на сторінках щоденника Шевченко висловлює свою безмежну вдячність Овсянникову та його друзям, які прийшли на допомогу в той час, коли поет вже не знав, що й діяти.

Міський лікар А.Г.Гортвіг, “спасибо ему, без малейшей формальности нашел меня больным какой-то продолжительной болезнью”, а поліцмейстер Лаппо-Старженецький засвідчив її. Після

цього Шевченко заспокоївся, бо був певен, що йому не доведеться знов повертатись до Оренбурга.

З перших днів перебування у Нижньому Новгороді Шевченко подружився з Овсянниковим. Близькість цих людей виявлялась, як відомо, ще й у тому, що Шевченко на знак щирої приязні намалював портрети Овсянникова і Грассе /2,294/, зятя Брилкіна. Про нашого земляка він так написав у "Щоденнику": "В ожидании незваного гостя, г. полицмейстера, я предложил сеанс моему доброму хозяину Павлу Абрамовичу. Портрет был окончен к двум часам довольно удачно, а г. Лапа (так прозывается) к нам не пожаловал".

Під портретом Тарас Григорович написав: "1857. Т. Шевченко, сентябрь 30". Зараз оригінал цього портрета зберігається в Державному музеї у Санкт-Петербурзі, копія його надрукована у повній збірці творів.

Поет дуже цінував нашого земляка як людину розумну, сердечну, з якою тривалий час довелося жити разом, ділити шматок хліба, відчувати повагу і турботу. В листі до М. Лазаревського Шевченко писав: "...живу собі добре і весело отут між добрими людьми. Овсянников – здібний архітектор, благородний, добрий і розумний чоловік, а до всього того ще і земляк наш конотопський. Мені тут добре з ним".

М. Лазаревський, очевидно, не знав його як земляка, бо запитував у Шевченка: "Узнай и скажи, откуда Павел Абрамович? Ведь я сам конотопский, но его фамилии не знаю там".

Виявив Овсянников піклування і до зустрічей Шевченка з його давніми друзями. Коли артист Михайло Щепкін у грудні 1857 р. прибув до Нижнього Новгорода, щоб побачитися після довгої розлуки з Шевченком, то Овсянников прийняв його тепло, як дорогого гостя, робив усе від нього залежне, щоб друзі більше були разом, ходив з ними до театру, заводив нові для них знайомства, протягом тижня наш земляк щиросердно виявляв своє піклування, щоб вони провели свій час якнайкраще. Шевченко був зворушений такою увагою господаря і не знав, як йому за це дякувати.

Шевченко і Овсянников відвідують спільних знайомих. Зокрема 17 жовтня 1857 р. вони разом гостювали у Голиховських /1,227/. Глава сім'ї Петро Петрович був знайомим поета по Нижньому Новгороду.

Павло Абрамович робив усе, що міг, щоб Шевченко якнайшвидше повернувся на постійне проживання до столиці. Він спеціально їде до Петербурга, де зустрічається з братами Лазаревськими, не раз відвідує сім'ю графа Толстого та інших

авторитетних осіб, просить їх вплинути на хід справи або прискорити її /6,155/. 4 січня 1858 року Шевченко записує: “В 8 часов вечера проводил своего хозяина Овсянникова в Петербург и отправился на бал-маскарад к Варенцову, директору театра...” /6,185/.

Тарас Григорович, завівши нових знайомих, весело відпочивав, а Овсянников їхав виконувати різні доручення. Він вів до Москви і Петербурга листи Кобзаря М.Щепкіну, М.Максимовичу, П.Кулішу (в ньому він, зокрема, повідомляв, що передав Овсянниковим поему “Неофіти” /7,193/), С.Аксакову, та іншим. Михайлу Лазаревському поет передав свій портрет.

Через Овсянникова друзі дізнавалися про життя поета в Нижньому Новгороді, оцінювали якості його нових друзів. У тому ж листі М.Лазаревський наголошував: “Павла Абрамовича я увидел через несколько дней после его приезда и наговорился с ним о тебе вдоволь. Теплая душа у него и доброе сердце” /4,122/.

Виконував Овсянников і доручення творчого характеру. У згаданому вище листі до П.Куліша Шевченко писав: “Тепер посилаю тобі з оцим добрим чоловіком, Овсянниковим, свої “Неофіти”. Ще не добре викінчені. Перепиши їх гарненько й пошли цим же Овсянниковим старому Щепкіну”.

У багатьох своїх записах і листах Шевченко характеризує Овсянникова як доброго приятеля і товариша, який охоче взявся виконувати більш складні доручення, оповідаючи всю правду про нього і його друзів.

А 5 березня продовжив свій запис: “Послал письмо графине Н.И. Толстой. Писал ей, что 7 числа в 9 часов вечера оставлю Нижний Новгород. Сбудется ли это? Это будет зависеть от Овсянникова, а не от меня”.

Овсянников, перебуваючи у столиці, докладав усіх зусиль, щоб прискорити справу. Він неодноразово бував у графині Н.І.Толстої, яка порушувала питання дозволу на переїзд поета до Петербурга у відповідних інстанціях. Та справа посувалася повільно, затягувалася. Час ішов, а від Овсянникова не було ніякої звістки. Це турбувало Шевченка, і він у листах до друзів писав про Павла Абрамовича: де він там запропастився?

“Об Овсянникове, - відповідав М.Лазаревський, - я уже писал тебе; после того еще не виделся с ним: и ему, и мне некогда, но скоро с ним мы увидимся”. А в кінці листа додає: “Овсянников не был еще у графини Настасии Ивановны; и я давно не был у нее; но вчера был у меня (при Шредерсе) один знакомый и спрашивал меня от графини, когда будет у ней Овсянников” /4,131/.

Михайло Лазаревський 20 лютого 1858 року писав: “Сегодня графиня прислала ко мне Сераковского, чтобы я с Овсянниковым немедленно приехал к ней. Овсянникова я не застал в квартире, и был у нее один, а к Овсянникову сейчас послал письмо, что графиня ждет нас обоих непременно послезавтра” /4,136/.

О третій годині дня 8 березня 1858 року Шевченко залишив Нижній Новгород і кіньми виїхав до Москви, де побував у друзів і знайомих, а з Москви поїздом прибув до Петербурга.

Отже, аналізуючи факти про дружні стосунки між Шевченком і Овсянниковим, можна прийти до висновку, що Шевченко в особі Овсянникова зустрів не тільки земляка, а й прекрасного, доброго і широго друга, з яким довелося разом жити і ділити шматок хліба.

1. Анісов В., Середа Є. Літопис життя і творчості Шевченка. – К., 1976.
2. Жур П. Труди і дні Кобзаря. – К., 2003.
3. Записки або Журнал Тараса Григоровича Шевченка // Кобзар Тараса Шевченка. – Т. 3. – Львів, 1895.
4. Листи до Т.Г.Шевченка. – К., 1962.
5. Спогади про Т.Г.Шевченка. – К., 1982.
6. Шевченко Т.Г. Повне зібрання творів у шести томах. – Т. 5. – К., 1964.
7. Шевченко Т.Г. Повне зібрання творів у шести томах. – Т. 6. – К., 1964.

«ПСЕВДОДРУЗІ ПЕРЕКЛАДАЧА» У НАУКОВО-ТЕХНІЧНИХ ТА ПУБЛІЦИСТИЧНИХ ТЕКСТАХ: СПЕЦИФІКА ПЕРЕКЛАДУ ІНТЕРНАЦІОНАЛЬНИХ ТА ПСЕВДОІНТЕРНАЦІОНАЛЬНИХ СЛІВ

Викладач Зуєнко Т.М., студ. Циганок О., Р. Джаманкулов Р.,
КЮмДУ

На сучасного етапі переклад англійських текстів науково-технічного стилю ставить перед фахівцем додаткові завдання. Вивчення типів інтернаціоналізмів в текстах такого напрямку є характерною рисою і вимагає комплексного підходу до проблеми, яка полягає у всебічному вивченні властивостей останніх та специфіки їх перекладу на українську мову. Такий підхід витікає з суто виняткової